

dite din secolul al XVIII-lea; Alex Gîscă și Alexandrina Gîscă: *Relațiiile dintre Cimpulung și Brașov în contextul domniei lui Constantin Brâncoveanu*; Marina Vařeacă: *Un document inedit al secolului al XVII-lea*; Victoria Popovici: *Golești și muzeul memorial în viziunea lui George Fotino*; Ion Comănescu: *Obștei sălăscă Albești de Muscel. Aspecte ale evoluției și dezvoltării obștei*; Gh. Pirnăță: *Scriitorul Mihail Lunganu – dirză luptător împotriva cotropitorilor obștei Ruăr (la 110 ani de la naștere)*; Ion Nania: *Date noi cu privire la „Fluha Tiganului”*; Niculescu Mărgărit: *I. C. Brădățanu despre patrie și naționalitate*; Stefan Trimbaciu: *Aspecte ale ocupației în Cimpulung Muscel în toamna anului 1916*; Gh. Cristache: *Generalul erou Eremia Grigorescu în memoria Cimpulungului*; Victor Antipa și Georgică Copacă: *Noi contribuții privitoare la construcția mausoleului de la Mateiaș*; Sebastian Tudor: *Citeva date privind dezvoltarea cinematografelor la Cimpulung Muscel, 1918–1950*; Au-rică Smaranda: *Scoală Comercială din Cimpulung Muscel*; Florian Tucă: *Un muscelean – frumul ofițer erou al rezistenței antihabsburgice*; Nicolae Leonachescu: *Un stroescan prin lagările horthysto-naziste*; Andrei Băjan: *Două figuri marcante ale istoriei aviației românești: Mihail Cantacuzino și*

Constantin Drăghici; Carmen Oprea: *Cimpulung Muscel, Valențe estetice ale cadrului urban în orapele istorice*; Marin și Alex. Multescu: *Considerații asupra Curții Domnești din Cimpulung Muscel*; *Lucrări executate, proiecturi și perspective*; Mariana Simion: *Cuțioare de ars ceramică din secolul al IV-lea e.n. descoperite pe cursul inferior al Argeșului*.

La secția de cultură au fost prezentate comunicări deosebit de interesante subsumate temei de bază a simpozionului. Redăm cîteva titluri de comunicări care au suscitat deosebit interes: Sabina și Aurel Golimăs: *Mihai Eminescu despre oameni și locuri dintr-o Pitești și Bran*; Radu Ionescu: *Un jurnal cimpulungean al lui G. D. Mirea*; Grigore Constantinescu: *Tudor Măpătescu – referire biografică cimpulungeană*; Ioan Spătaru: *Un cronicar de artă ocazional: Tudor Măpătescu*; Nicolae Scurtu: *Dimitrie Nanu și revista „Viața literară”*; Adrian Isăković: *Două cărți: „Însenările unui vîndtor” și „Evocări literare” de Mihai Moșandrei*; Ion N. Nastasia: *Un destin literar și uman – col. Gh. Georgeșcu, camarad de arme și comandanț al scriitorului Camil Petrescu*; Horație Calangiu: *Un medalist rucrean în catalogul artiștilor de la British Museum din Londra*; Gabriela Nițulescu: *I. D. Petrescu și activitatea sa pedagogică*.

Nichita Adămănoiu: *Rădulescu Co-din, revizor polular de Muscel*; Vasile Novac: *Citeva date despre ocupările locuitorilor din comuna Albești-Muscel, 1838–1950*; Radu Oprea: *Caracteristici etnografice din comuna Schitu-Golești*; Ion Mihai Gorgoi: *Aspecte etnografice din comuna Valea Mare Prăvdă*; Marian Dinuțoiu: *Merisorul – străvechi obicei joasular de pe valea Argeșului*; Ion Popescu Argeșel și Illeana Popescu Argeșel: *Instalațiile tăărănești de la Ruăr și Stânești în condițiile amenajării hidrotehnice a Dâmboviței și râului Doamnei*; Ion Popescu Argeșel: *Defresuri în intracarpatică – Domnești. Observații geomorfologice*; Chirilă Ionel: *Veronica Olăgeanu – o poetă ce nu poate fi uitată*.

Tematica variată a comunicărilor, seriozitatea științifică cu care au fost tratate, multe prezentând aspecte inedite din cultura acestei „străvechi capitale voievodale”, au contribuit la reușita acestei manifestări științifice muzeale.

O frumoasă expoziție de medalii și placute, donație recentă a unui cimpulungean, a adus un spor de interes simpozionului Muzeului orașenesc de istorie din Cimpulung Muscel.

VICTORIA POPOVICI

MUZEUL SĂTESC DIN LOCALITATEA CHILIA, JUDEȚUL OLT

În comuna Chilia, a fost inaugurat la 17 noiembrie 1989, un interesant muzeu sătesc. El este, în principal, rodul strădaniilor meșterului popular Nicolae M. Nica care, într-o viață întreagă, a adunat bogate colecții pe care le-a donat așezării natale.

Muzeul dispune de o serie de piese de istorie și arheologie descoperite în zonă (ceramică, pietre de rîșniță, arme medievale, cărji vechi românești), de științele naturii (minerale, roci materiale cinegetice) și o bogată și variată colecție de etnografie. La toate acestea se adaugă un mare număr de sculpturi în lemn și os, tablouri realizate din diferite esențe lemnăsoase cu intarsii

... și înseamnă să se întâlnească în cadrul unei expoziții de minile măiestre ale lui Nicolae M. Nica.

In organizarea muzeului sătesc s-a ținut seama de structura colecțiilor și de posibilitățile materiale existente în dorința de a se exiza o etalare înghesuită și eteroclită și a permite vizitatorilor să sesizeze valorile deosebite pe care expoziția le cuprinde. Astfel, o parte din spațiu a fost afectat prezentării pieselor de istorie-arheologie, științele naturii și etnografie iar cealaltă parte a fost rezervată expunerii lucrărilor mesterului Nicolae M. Nica.

În general, piesele de istorie-archeologie și de științele naturii sunt etalate, tematic, în vitrine tip masă. În ce privește piesele de etnografie s-a mers pe expo-nere liberă sau reconstituiri de culturi de interdicție sătești.

Du o deosebită valoare sunt unelele agricole, diversele piese folosite de oieri, precum și un car, un răboi de jecuț, vîrtelniță și alte ustensile folosite în industria casnică textilă. Un grupaj interesant îl reprezintă masa joasă cu trei picioare, bîndele și lingurile așezate pe ea, copaia unde se

frâmbinta aluatul, testul pentru copt piinea, putineiul, oala mare de fier sarmale, uciorul pentru apă, cîrligile de vatră de agățat ceaunul etc.

In expoziție a fost reconstituit și patul tradițional din zonă care la căpătii avea o lădiță și pe care se asează rinduri de țesături decorative impăturate. Pe peretele de la capul patului au fost etalate frumoase păretare alese, cu figuri geometrice, ștergare și batiste având ca decor motivul „pomul vietii”.

Deosebit de bogat este muzeul în ţesături și în costume populare. Sunt expuse și cu același tip de

roi, specific zonei dar cu ornamente diferite: geometrice și florale. Mai pot fi admirate costume de bărbăți și femei având în compunere piese atât din portelan de vară cit și din cel de iarnă. Se remarcă un costum femeiesc purtat de tinerele mirese din care nu lipesc ornamentele reațăce cu fir metalic și maramă din borangic.

Ceea ce trebuie remarcat, în ansamblu, privitor la muzeul sătesc din comuna Chilia este bogăția și diversitatea materialului etnografic cules dintr-o zonă, care, în general, este socrată ca fiind săracă în asemenea mărturii. Astfel, muzeul devine în sine o

mărturie a existenței unei civilizații înfloritoare care a creat obiecte utilitare dar decorate cu un gust deosebit.

În ceea ce privește lucrările de artă ale meșterului Nicolae M. Nica acestea sunt prezentate fie direct pe pereții – în cazul tablourilor – fie pe diferite tipuri de suporți, în cazul sculpturilor. Tematica creației meșterului este variată: de la scene din viața cotidiană (în special de muncă), la momente sărbătoarești (hora satului, plugușorul), la scene istorice (care redau atât personaje cit și grupuri), la legende și la scene simbolice legate, în special, de evenimentele prin istorie a poporului

român. Crearea meșterului popular Nicolae M. Nica a fost prezentată în paginile revistei noastre.

Desigur, referitor la modul de expunere și în special de folosire a spațiului expozițional pot exista unele obiecții dar, în timp, totul este perfectibil atunci cind există o asemenea dorință.

Noul muzeu din Chilia, județul Olt, vine să îmbogățească vasta rețea de muzeze sătești existentă și care contribuie, în primul rînd, la păstrarea patrimoniului cultural din diferitele zone ale țării.

ANGHEL PAVEL

O CARTE DE MULTIPLĂ UTILITATE

Domeniul păstrării, ocrotirii și valorificării avutiei culturale și-a căstigat pretutindeni – prin muzeu – un loc bine determinat în conștiința societății contemporane. Astfel că, din cind în cind, în diferite țări înregistram lucrări de o generală referință în acest larg și complex sector de activitate. Între acestea este și Canada, unde, – într-o tot mai evidentă relație de interacțiune, între muzeu, monumente și largile parcuri naționale – progresele recente impun o stâruitoare atenție. Nu de multă vreme, unul din cercetătorii prestigiosului Institut canadian de conservare, Philip Ward, scria, într-o sinteză bine venită: „*L'avenir est un grand vide et la présent, une réalité fugace qui glisse immédiatement dans le passé. Notre patrimoine est tout ce que nous savons de nous-mêmes; ce que nous en préserverons en est la seul marque. Cette marque est notre phare dans la mit du temps, la lumière qui guide nos pas. La conservation est l'outil de cette préservation. A l'instant du succès, la conservation est un engagement nou pas envers le passé, mais envers l'avenir*”¹. Aceluiași scop și unei cauze comune îl răspunde o altă lucrare, apărută tot în Canada și menită, delibерat, să ajungă o referință². Aparținând unor reputații specialiști³, cartea pe care o recomandăm

specialistului român, muzeograf, conservator, organizator de expoziții, profesor, arhitect, sociolog și cibernetician, răspunde mai multor cerințe. Mai întâi, ea însoțește evenimentul deschiderii, după o îndelungată muncă, a noului muzeu național, *Muzeul Civilizației Canadiene*, provocind discuția asupra acestei exceptionale realizări deopotrivă de arhitectură și de muzeotehnică. Apoi, lucrarea punte în lumină – cu o analiză și o documentare mereu susținute de exemplificări și de o remarcabilă ilustrație – procesul modernizării obiective a instituției muzeale. Aceasta este privit atât din unghiul intern muzeografic, specializat deci, cit și din cel extern, al celor ce-l determină, impunindu-l sau solicitindu-l. În zece mari capitole, autorii abordează o dezbatere care trebuie, credem noi, acceptată în toate sistemele muzeale naționale și chiar largită. O fac în mod convigător, dovedind accesul la mijloacele concrete ale modernizării, mijloace pe care le-au acceptat și promovat ca instrumente subordonate scopului și mesajului muzeului.

Într-un prim capitol – *Muzeul ca simbol* – autorii se opresc îndelung la studiul de caz (acum devenit faptă) al construcției noului muzeu (M.C.C.). Explică, pe larg, cum elementele de ordin arhitectural ale acestui edificiu

au fost gindite, proiectate și realizate ca un simbol al memoriei colective canadiene, edificiul rezultând întruparea pământului locuit de o mozaică comunitate. Dificultatea întrupării simbolice a respectivelor identități naționale nu ar fi putut fi trecută fără genul creator a multiplii factori acționind în interdisciplinaritate: proiectul arh. Douglas Cardinal, team-ul muzeografic condus de prof. George F. MacDonald, ideile referitoare la fluxul informatic datorate celebrului McLuhan, dotarea multisistem audio-video, efortul firmei Concordia și.a. De la aspectul general – confundabil sub raport geometric cu pământul Canadei, simbolic vorbind și identificabil totodată cu o figură umană – la cel de subordonare a interiorului tuturor funcțiilor muzeale, în cazul M.C.C. intenția proiectului a devenit o reușită. Mai ales dacă cercetăm în paginile capitولului distanțele de la începuturi pînă în prezent, sau dacă observăm ce realizare edilitară constituie edificiul într-un dialog al nouului cu relativ vechiul nucleu istoric de pe malul opus al Ottawai, ne însumîm concluzia că fondurile generoase (360 000 000 \$) și efortul consistent al multor factori au înregistrat azi o referință pe plan mondial.

În cel de-al doilea capitol – *Muzeul ca vizion* – autorii tra-